

32. évközi vasárnap

Bevezetés

A mai 32. évközi vasárnap evangéliuma szegényasszony két fillérével kapcsolatos jézusi gondolatokat mondja el. Mi, akik egyre nehezebb anyagi körülmények közt élünk, tudunk e hozzá hasonlóan a Gondviselésben hinni és remélni?

Kirié litánia

Testvérek! Megteszünk e mindent azért, hogy ki ne vesszen lelkünkben a szolidaritás? Uram irgalmazz!

Amikor adakozunk, gondolunk-e a minden jó Adományozójára, gondviselő Istenünkre? Krisztus kegyelmezz!

Megtapasztaltuk e már az Írás szavait, hogy jobb adni, mint kapni? Uram irgalmazz!

Evangelium után

Az evangélisták Jézus tanítását, mondásait jóval Jézus e földről való távozása után szerkesztik egybe. Ezért a bennük közölt mondásokat nem vezethetjük vissza Jézusra, de a bennük megfogalmazódó mondanivalót, összhangba hozhatjuk Jézus tanításával. A szegényasszony két fillérével szóló elbeszélést is, megtisztítva a túlzó szavaktól.

A szegény asszony két fillérje valaha fogalom volt a keresztény világban. A mai elvallástalanodó, elvilágiasodott világunkban, sokak számára, csak egy érzelmes, unalmas jelenet az egyre ismeretlenebb evangéliumból, melyre egyre inkább úgy tekintenek, mint egy irodalmi alkotásra, nem pedig mint az örömhírré. Unalmas az evangélium, mondják,

mert nincs benne akció, humor, jópofáskodás, mint a ma divatos amerikai filmekben, vagy népszerűsége törő, itthon is terjedő prédikációkban.

A szegényasszony két fillérjéről szóló történet jobb megértéséhez tisztázni kell azt, hogy mit jelentett Jézus korában özvegyasszonynak lenni. Az özvegyasszonyok a társadalom peremén élő, jogok nélküli kismizett emberek voltak. Helyzetüket tekintve a kolduséhoz álltak közel, azzal a különbséggel, hogy míg a koldus olykor maga tehet arról, hogy olyan helyzetbe került, amilyenbe került, addig az özvegyasszonyok nem.

Ne feledjük el, hogy az Ókorban vagyunk, amikor a nőknek nincsenek jogaik, egyszerűen nem veszik őket teljes emberszámba. Helyzetüknél már csak a rabszolgák helyzete rosszabb. Egy ilyen világban, ha egy nőnek meghalt a férje, s nem volt egy férfi, aki a rokonságából, vagy ismerősei köréből védelmébe vette volna, gyakorlatilag büntetlenül kiforgathatták a rá maradt örökségből. Jogorvosláshoz, bírósághoz nem fordulhatott, mert erre nem volt joga, munkát pedig már idős korában nem tudott vállalni. Magyarán az utcára került. S hogy ilyen eset még az istenfélő zsidóknál sem volt ritka arra példa Jézus egyik kirohanása a farizeusok ellen, amikor azt veti szemükre, hogy "felfalják az özvegyek házáat és színleg nagyokat imádkoznak".

Csak zárójelben (Sajnos, napjainkban is, hazai földön is megtörténik hasonló a szegényasszonyokkal, az eladósodott emberekkel, hogy fe-

jük fölül eladják a házukat az uzso-rakamatos bankok.) Jézus egykori hallgatóinak mondott szavai, mai követőinek is szólnak, óvakodjatok a farizeusoktól! A maiaktól!

Visszatérve az özvegyasszony két fillérjéhez, nehogy a mi valamikori két fillérünkhöz hasonlítsuk. Ha kicsiny összeg is volt, azért az özvegynek szegényes megélhetést biztosított. A szegény asszony, aki két fillért dob a perselybe, ezzel egész megélhetését dobja be. De bizalommal van Isten iránt. Tudja, hogy Istent nagylelkűségben nem lehet felülmúlni. Jézus a hallottak szerint nagyra értékeli az özvegy kis adományát és tettét. Jézus nem azt nézi, hogy ki mennyit ad. Ő látja azt is, hogy ki mennyiből adja azt, amit ad, és hogy milyen lelkülettel. Mert az Isten szemében nem az számít, hogy ki mennyit ad, hanem, hogy mennyiből adja, és milyen lelkülettel.

Végeredményben a mai evangéliumi jelenetben nem a perselybe dobott pénzről van szó, annak kicsiny, vagy nagy voltáról, hanem a perselybe dobó személy Istennek történő odaadásáról.

Az özvegy tette ugyanis mély tartalommal, isteni üzenettel bír. Mégpedig azzal, hogy Istennek teljesen oda kell adni önmagunkat. Isten nem alamizsnát, felesleget, hanem teljes odaadást kíván tőlünk.

Nem elég vasárnaponként szentmisére jönni, s azt passzívan végigülni, amiből legfeljebb az marad meg, hogy jól, vagy unalmasan prédikált-e a pap. Nem elég sokat imádkozni, ha imánkat nem követik tettek. A kereszténység életforma, s

nem pedig hobby. Hobby, ami azt jelenti, hogy valaki szabadidejében szívesen csinál valamit. A kereszténységet nem elég szabadidőnkben művelni: amikor ráérek, imádkozom, vagy elmegyek templomba. Szokták mondani, hogy a pap a nap 24 órájában pap, s nemcsak addig, amíg az oltárnál van. Ugyanígy, a keresztény a nap 24 órájában keresztény, s a hét 168 órájában keresztény, nem pedig csak addig, amíg imádkozik, vagy a vasárnapi misére elmegy.

Mindez milyen szép lenne, ha ilyenek lennénk. De ne dugjuk a fejünket a homokba. A nagyon erős környezeti ellenhatás alól nagyon nehezen tudjuk kivonni magunkat.

A hírközlő világlapok, világ s kereskedelmi csatornák, olyan vezetők kezében vannak, akik kereszténység és nemzetellenesek, mert a keresztények nem fogadják el romboló eszméiket. Ezért még a híreket is meghamisítják. Az eseményekből olyan képeket vágnak össze, ami az ellenkezőjét tükrözi annak, ami történt. Elhangzott beszédekből olyan mondatokat vágnak össze, ami pont ellenkezője annak, amit a szónok mondott. Legyünk hát józanok, és hűek Istenünkhöz, hűek nemzetünkhöz. Adjuk meg Istennek azt, ami az Istené! Élünk, farizeusság nélküli igaz keresztény életet.

Keresztény elődeinknek sikerült keresztényhez illő módon élni, pedig őket sem fogadta be a világ. Ha nekik sikerült nekünk is sikerülni fog. Mert Isten Szentlelke mindig a keresztényekkel volt, van és lesz.

Ámen.

F. F.